

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Z. Ch.**, bytem X, X, proti žalované: **Univerzita Karlova**, se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 3. 3. 2014, č. j. 952/13/III/Ká,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 3. 3. 2014, č. j. 952/13/III/Ká, je ve výroku 1. nicotné.
- II. Rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 3. 3. 2014, č. j. 952/13/III/Ká, se ve výroku 2. zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná je povinna do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 3 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Základ sporu

1. Předchozí řízení a související rozhodnutí

Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2012, č. j. Stud/Vše/484 (dále též „rozhodnutí o přerušení studia“), rozhodl děkan Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze na žádost žalobce ze dne 5. 4. 2012 tak, že žalobci přerušil studium ve studijním

programu matematika ode dne právní moci tohoto rozhodnutí do 30. 9. 2012. Nejpozději 7 dní před ukončením přerušení studia se žalobce měl dostavit na studijní oddělení k opětovnému zápisu. V rozhodnutí byl žalobce poučen o možnosti podat žádost o přezkoumání tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2012, č. j. Stud/Vše/1821 (dále též „rozhodnutí o prodloužení přerušení studia“), rozhodl děkan Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze na žádost žalobce ze dne 3. 10. 2012 tak, že žalobci prodloužil přerušení studia ve studijním programu matematika od 1. 10. 2012 do 28. 9. 2013. Nejpozději 7 dní před ukončením přerušení studia se žalobce měl dostavit na studijní oddělení k zápisu. V rozhodnutí byl žalobce poučen o tom, že proti tomuto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný.

Žalobou ze dne 22. 12. 2012 napadl žalobce u zdejšího soudu rozhodnutí o prodloužení přerušení studia. V žalobě namítal porušení § 54 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „ZoVŠ“), neboť mu bylo uloženo, aby se dostavil k zápisu před ukončením přerušení studia. Zároveň napadal chybné poučení, neboť proti rozhodnutí o prodloužení přerušení studia měl mít možnost podat opravný prostředek. Uvedené řízení bylo vedeno pod sp. zn. 10A 195/2012.

Rektor následně vydal rozhodnutí ze dne 13. 2. 2013, č. j. 952/13/III/Ká (dále též „první rozhodnutí rektora“), kterým změnil druhou větu výroku rozhodnutí o prodloužení přerušení studia tak, že termín opětovného zápisu do studia stanovil po uplynutí doby, na kterou bylo studium přerušeno, do 11. 10. 2013. Rektor v rozhodnutí uvedl, že vyhodnotil žalobu, kterou mu zaslal zdejší soud v rámci soudního řízení k vyjádření, jako včasnou žádost o přezkoumání druhé věty výroku rozhodnutí o prodloužení přerušení studia. S odkazem na zásadu procesní ekonomie proto žalobou napadené rozhodnutí i prodloužení přerušení studia sám přezkoumal.

Usnesením ze dne 23. 8. 2013, č. j. 10A 195/2012-26, zdejší soud žalobu ze dne 22. 12. 2012 na základě § 46 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl a věc postoupil žalované k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žalobce byl v rámci rozhodnutím o prodloužení přerušení studia nesprávně poučen o opravném prostředku. O žádosti žalobce měl rozhodovat děkan a o opravném prostředku rektor, pokud by děkan v rámci autoremedury sám své rozhodnutí nezměnil nebo nezrušil (čl. 5, čl. 15 odst. 5, čl. 16 odst. 1 a 4 studijního a zkušebního řádu). Zároveň soud poukázal na nesprávný postup rektora, pokud na pozadí probíhajícího soudního řízení vydal rozhodnutí, aniž by o svém záměru informoval dle § 62 s. ř. s. soud. Navíc uspokojení žalobce podle uvedeného ustanovení nebylo možné, protože v daném soudním řízení existovaly neodstranitelné nedostatky podmínek řízení a použitím tohoto postupu by byl žalobce zkrácen o jeden stupeň správního řízení.

2. Žalobou napadené rozhodnutí

Na základě postoupené žaloby rektor žalované nakonec rozhodnutím ze dne 3. 3. 2014, č. j. 952/13/III/Ká (toto rozhodnutí nyní napadl žalobce žalobou), rozhodl dle

čl. 6 odst. 3 Statutu Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „statut“) a dle § 68 odst. 4 ZoVŠ, ve spojení s čl. 16 odst. 4 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „studijní a zkušební řád“) a § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve věci žalobce takto:

Rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 13. února 2013, č. j. 952/13/III/Ká (první rozhodnutí rektora, pozn. soudu), jímž byla druhá věta výroku rozhodnutí děkana Matematicko-fyzikální fakulty ze dne 9. října 2012, č. j. Stud/Vše/1821, o prodloužení přerušení studia změněna tak, že termín opětovného zápisu do studia po uplynutí doby, na kterou bylo studium přerušeno, byl stanoven do 11. října 2013 v úředních hodinách studijního oddělení Matematicko-fyzikální fakulty, se zrušuje.

Rozhodnutí děkana Matematicko-fyzikální fakulty ze dne 9. října 2012, č. j. Stud/Vše/1821 (rozhodnutí o prodloužení přerušení studia, pozn. soudu), o prodloužení přerušení studia se zrušuje a řízení o prodloužení přerušení studia se zastavuje.

Ve vztahu k svému prvnímu rozhodnutí, postupoval rektor dle čl. 6 odst. 3 statutu, podle něhož, pokud vyjde najevo, že opatření, usnesení nebo rozhodnutí orgánu univerzity, fakulty nebo další součásti je v rozporu s právními předpisy nebo vnitřními předpisy univerzity, dané fakulty nebo dané součásti, je tento orgán povinen učinit všechna dostupná opatření k nápravě, včetně změny nebo zrušení tohoto rozhodnutí, protože toto rozhodnutí zrušil 1. výrokem.

Rektor dále uvedl, že rozhodnutím o přerušení studia děkan Matematicko-fyzikální fakulty přerušil žalobci studium od právní moci rozhodnutí do 30. 9. 2012 a současně žalobci stanovil termín opětovného zápisu do studia po uplynutí lhůty, na kterou bylo studium přerušeno, a to nejpozději 7 dní před ukončením studia. Žalobce proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek nepodal.

Vzhledem k čl. 18 odst. 4 studijního a zkušebního řádu a skutečnosti, že žalobce podal proti rozhodnutí o prodloužení přerušení studia včasnou žádost o jeho přezkoumání, nenabývalo toto rozhodnutí právní moci. Jelikož tímto rozhodnutím nebyl žalobce správně poučen o možnosti podat opravný prostředek a byla v něm v rozporu s předpisy stanovena povinnost dostavit se k zápisu před uplynutím doby, na kterou bylo studium přerušeno, rektor je dle § 68 odst. 4 ZoVŠ zrušil 2. výrokem. Žalobce požádal o prodloužení studia do 28. 9. 2013 a o další prodloužení přerušení studia nepožádal, protože rektor dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení zastavil z důvodu, že žádost se stala zjevně bezpředmětnou.

Nakonec rektor odkázal na čl. 5 odst. 7 větu druhou ve spojení s čl. 4 odst. 6 studijního a zkušebního řádu. Termín pro opětovný zápis do studia byl žalobci stanoven rozhodnutím o přerušení studia v době 7 dní před dnem 30. 9. 2012. Žalobce tohoto termínu nevyužil. Jelikož rozhodnutí o prodloužení přerušení studia nenabývalo právní moci, rektor v odůvodnění rozhodnutí uložil děkanovi, aby stanovil žalobci nový termín opětovného zápisu do studia po skončení přerušení studia.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 19. 5. 2014 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí rektora žalované, neboť se domnívá, že je nicotné nebo nezákonné. Napadené rozhodnutí je v 1. výroku nicotné, neboť rektor žalované není příslušný svým rozhodnutím zrušit svoje dřívější rozhodnutí bez návrhu účastníka řízení. Rovněž je 1. výrok nicotný i z toho důvodu, že ruší rozhodnutí, které bylo samo nicotné. Pokud by výrok nebyl nicotný, pak v řízení o napadeném rozhodnutí došlo k porušení žalobcových práv, neboť rektor uvedeným výrokem zrušil svoje dřívější rozhodnutí, kterým rozhodoval o právech a povinnostech žalobce, aniž žalobce o to rektora požádal a aniž by měl žalobce možnost se k záměru rektora vyjádřit.

Žalobce považuje i 2. výrok napadeného rozhodnutí za nicotný, jelikož rektor žalované nebyl příslušný svým rozhodnutím zrušit rozhodnutí děkana Matematicko-fyzikální fakulty ze dne 9. 10. 2012, č. j. Stud/Vše/1821, pokud o to nebyl požádán účastníkem řízení. Pokud by výrok nebyl nicotný, pak v řízení o napadeném rozhodnutí došlo k porušení žalobcových práv, neboť rektor uvedeným výrokem zrušil rozhodnutí, aniž žalobce o to rektora požádal a aniž by měl žalobce možnost se k záměru rektora vyjádřit. Eventuálně žalobce považuje 2. výrok napadeného rozhodnutí za nezákonný, neboť zrušil i první větu rozhodnutí děkana Matematicko-fyzikální fakulty, která byla vydána v souladu se zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, na žádost žalobce. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 7. 7. 2014, č. j. UKRUK-5857/2014/III, žalovaná rekapituluje předchozí řízení a obsah rozhodnutí jednotlivých správních orgánů. Žalovaná uvádí, že rektor postupoval podle statutu. Žalobce měl možnost se vyjádřit, což vyplývá ze soudního spisu vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10A 195/2012. Žalobce byl rovněž vyzván, aby doplnil svoje námitky ve vztahu k přezkoumání rozhodnutí o prodloužení přerušování studia. Skutečnost, že žalobce zůstal nečinný, šla plně k jeho tíži. Žalovaná proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, protože shledal napadené rozhodnutí rektora žalované částečně nicotným (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a částečně zatíženou takovou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Žaloba je důvodná.

Soud se předně zabýval námitkou týkající se nicotnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), protože tato vada by vylučovala jeho další věcný přezkum. Žalobce spatřuje nicotnost v 1. i 2. výroku napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k 1. výroku uvádí, že rektor nebyl bez návrhu příslušný zrušit svoje dřívější rozhodnutí. Zároveň zrušil rozhodnutí, které bylo samo zatíženo nicotností. Ve vztahu k 2. výroku uvádí, že rektor nebyl oprávněn napadeným rozhodnutím zrušit rozhodnutí o prodloužení přerušení studia, pokud o to nebyl požádán účastníkem řízení.

Nicotnost správního rozhodnutí legislativně vymezuje správní řád v § 77. Doktrína za nicotné rozhodnutí považuje případ, „[...] kdy úkon, který správní orgán učinil, není v důsledku určité závažné vady (či více vad) vůbec správním aktem, tj. projevem výkonu pravomoci správního orgánu v právním smyslu, ale paaktem, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Nulitní správní akt není nadán presumpcí správnosti, nikoho (ani správní orgán, ani účastníky řízení) de iure nezavazuje a není vůbec považován za projev výkonu působnosti orgánu veřejné správy“ (Vedral, J. Správní řád: Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 662).

K otázce nicotnosti správních rozhodnutí existuje rozsáhlá judikatura správních soudů. Za nicotná rozhodnutí jsou například považována rozhodnutí, k jejichž vydání nemá správní orgán pravomoc nebo není absolutně věcně příslušný (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 4. 2. 2009, č. j. 3 As 7/2008-99; ze dne 2. 11. 2006, č. j. 5 A 35/2002-73; ze dne 25. 11. 2004, sp. zn. 6 A 44/2001, č. 502/2005 Sb. NSS; ze dne 21. 8. 2003, č. j. 5 A 116/2001-46, č. 20/2003 Sb. NSS.; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), rozhodnutí vydaná proti neexistujícímu subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS) nebo pokud správní orgán rozhodl o nepodaném odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 7 A 18/2001). Naopak „[l]ze-li jednoznačně tedy dospět k závěru, že není pochyb o tom, že rozhodnutí vydal oprávněný orgán v rámci svých kompetencí, netrpí vadami, které mohou způsobit jeho zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost, přičemž je zřejmé, komu je určeno, nelze takové rozhodnutí označit za nicotné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 19/2004-53).

V posuzovaném případě soud shledal, že 1. výrok napadeného rozhodnutí je nicotný, jelikož jím rektor zrušil své první rozhodnutí, které samo bylo nicotné. Z výše popsanych skutkových zjištění je zřejmé, že rektor byl veden dobrým úmyslem odstranit vady rozhodnutí o prodloužení přerušení studia. Každopádně jakékoli vydané správní rozhodnutí je možné změnit nebo zrušit pouze pořadem zákona. Pokud již žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalobou v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 10A 195/2012, bylo nutné primárně postupovat podle soudního řádu správního, případně by byly představitelné i jiné zákonné postupy podle ZoVŠ nebo správního řádu (např. přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu do 31. 8. 2016 ve spojení s § 180 správního řádu). Zcela chybný však byl aktivistický postup, jak soud konstatoval již ve výše uvedeném usnesení ze dne 23. 8. 2013, č. j. 10A 195/2012-26, pokud rektor vyhodnotil žalobu, kterou mu zaslal zdejší soud, nikoli žalobce, jako žádost o přezkoumání rozhodnutí o prodloužení

přerušení studia a sám ve věci rozhodl. Předně tím nerespektoval žalobcovu vůli podat žalobu k soudu, zároveň sám fakticky postupoval dle § 46 odst. 5, případně dle § 62 s. ř. s., ačkoli k aplikaci daných ustanovení je oprávněn pouze na základě rozhodnutí, popř. pokynu soudu. Rektor tak ve smyslu výše citované judikatury rozhodl o opravném prostředku, který nebyl podán (byla podána žaloba, která pravomoc rektora rozhodnout o opravném prostředku založila až v souvislosti s právní mocí usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 10A 195/2012-26). Rozhodl-li rektor o nepodaném opravném prostředku (tj. v době svého rozhodování o neexistující žádosti o přezkoumání rozhodnutí dle § 68 odst. 4 ZoVŠ, ve znění do 31. 8. 2016), bylo jeho první rozhodnutí nicotné. Pokud rektor zrušil své první rozhodnutí 1. výrokem napadeného rozhodnutí, je tento výrok rovněž nicotný, protože nicotné rozhodnutí lze toliko prohlásit za nicotné, popřípadě zrušit z důvodu nicotnosti, přičemž tento důvod je správní orgán povinen vyjádřit ve výroku svého rozhodnutí; nelze je však zrušit po provedeném věcném přezkumu, jako se stalo v nyní posuzované věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010-65, č. 2837/2013 Sb. NSS). Navíc soud doplňuje, že výlučným předmětem přezkumu bylo v daném případě rozhodnutí o prodloužení přerušení studia, a proto rektor postupoval nesprávně i v tom, že v rámci řízení o opravném prostředku rušil své první rozhodnutí (o domnělém opravném prostředku), které žalobce ovšem opravným prostředkem nenapadl, tedy opravný prostředek absentoval i v přímém vztahu k tomuto prvnímu rozhodnutí rektora. V této skutečnosti soud spatřuje druhý důvod nicotnosti 1. výroku napadeného rozhodnutí.

Soud se naopak neztotožnil s názorem žalobce, že by byl nicotný i 2. výrok napadeného rozhodnutí. Žalobce podal dne 22. 12. 2012 u zdejšího soudu žalobu, kterou napadl rozhodnutí o prodloužení přerušení studia. Pokud ji soud odmítl dle § 46 odst. 5 s. ř. s. a postoupil žalované k dalšímu řízení, stala se žaloba podkladem pro řízení o žádosti o přezkoumání rozhodnutí (od 1. 9. 2016 o odvolání) podle § 68 odst. 4 ZoVŠ, na který se vztahoval čl. 16 statutu. Na základě usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 10A 195/2012-26, tak rektorovi žalované náležela podle § 68 odst. 4 ZoVŠ pravomoc vést řízení a rozhodnout o opravném prostředku proti rozhodnutí o prodloužení přerušení studia.

Žalobce dále považuje 2. výrok napadeného rozhodnutí za nezákonný ze dvou důvodů. Předně uvádí, že došlo k porušení jeho práv, jelikož neměl možnost se jakkoli vyjádřit k záměru rektora zrušit rozhodnutí o prodloužení přerušení studia. Zároveň namítá, že rektor zrušil první větu výroku rozhodnutí o prodloužení přerušení studia, ačkoli byla vydána v souladu se ZoVŠ.

Ohledně první námitky soud uvádí, že rozsah přezkumu byl dán dle § 68 odst. 4 ZoVŠ ve spojení s § 46 odst. 5 s. ř. s. právě žalobou, kterou žalobce podal dne 22. 12. 2012 u zdejšího soudu, jenž ji postoupil k vyřízení žalované jako příslušnému správnímu orgánu. Právní mocí usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 10A 195/2012-26, došlo k „transformaci“ žaloby na žádost o přezkoumání rozhodnutí. V rámci dané žaloby žalobce výslovně navrhoval zrušení rozhodnutí o prodloužení přerušení studia. Proto není na místě, aby byl překvapený, pokud tak rektor učinil. Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalobce byl děkanem prostřednictvím výzvy ze dne 23. 1. 2013, č. j. Stud/Vše/95, vyzván k tomu, aby doplnil svoje námitky proti rozhodnutí o prodloužení přerušení studia; i tato skutečnost vylučuje překvapivost řízení dle § 68 odst. 4 ZoVŠ pro žalobce. Nakonec soud

podotýká, že řízení vedená vysokými školami byla do 31. 8. 2016 méně formalizovaná než klasická správní řízení, pročž samotná žádost studenta mohla být dostatečným podkladem pro rozhodnutí orgánu vysoké školy a neuplatnil se například institut seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 191/2014-22, č. 3147/2015 Sb. NSS, bod 11). Ze všech uvedených důvodů proto soud neshledal, že by žalobce byl poškozen na svých právech tím, že by se nemohl vyjádřit k záměru rektora rozhodnout dle § 68 odst. 4 ZoVŠ.

Co se týče druhé námitky, přisvědčuje žalobci, že se rektor v 2. výroku napadeného rozhodnutí dopustil několika zásadních pochybení, pokud zrušil celý výrok rozhodnutí o prodloužení přerušení studia.

Soud předně uvádí, že správní orgány v rámci řízení řešily otázku, zda žalobce napadl rozhodnutí o prodloužení přerušení studia v celém rozsahu nebo částečně. Jelikož žalobce na výzvu nereagoval, přezkoumával rektor uvedené rozhodnutí jako celek. Ačkoli rozhodnutí prvního stupně obsahuje pouze jeden výrok, skládá se ze dvou samostatných částí. V první části vyhověl děkan žalobcově žádosti a prodloužil mu přerušení studia od 1. 10. 2012 do 28. 9. 2013. V druhé části stanovil, že se měl žalobce dostavit k opětovnému zápisu nejpozději 7 dní před ukončením přerušení studia. Soud v kontextu § 54 odst. 2 ZoVŠ, ve znění účinném do 31. 3. 2013 (respektive § 54 odst. 4 ZoVŠ, ve znění účinném od 1. 4. 2013), souhlasí, že právo na opětovný zápis vzniká až po uplynutí doby přerušení studia; proto rektor postupoval v souladu se zákonem, zrušil-li v této části rozhodnutí prvního stupně. Rektor však zrušil i první část výroku, kterou žalobce nenapadal a již mu bylo vyhověno, čímž překročil rámec žalobcových námitek, aniž by pro to uvedl nějaký zákonný důvod. Podle čl. 16 odst. 5 věty druhé studijního a zkušebního řádu *rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem o vysokých školách nebo vnitřním předpisem univerzity*. Jelikož v případě není zjevné, jak by mohla být první část výroku v rozporu s těmito předpisy, soud shledal v postupu rektora pochybení. Rektorovi totiž nic nebránilo v tom, aby, podobně jako ve svém prvním (nicotném) rozhodnutí, změnil nebo zrušil pouze vadnou část výroku rozhodnutí o prodloužení přerušení studia.

Soud dodává, že přitom by nemohl obstat případný argument, že rektor rozhodoval v době, kdy žalobcem navrhovaná doba přerušení studia žalobce již dávno uplynula. Evidence doby přerušení studia má totiž významné důsledky ve vztahu k celkové přípustné délce studia (srov. § 54 odst. 1 ZoVŠ). Rektor měl proto v rámci svého rozhodnutí napravit druhou část výroku, kterou byla stanovena doba pro opětovný zápis do studia v rozporu se zákonem i studijním a zkušebním řádem (čl. 5 odst. 2 a 7).

Soud shledal další pochybení ve skutečnosti, že rektor zrušil rozhodnutí o prodloužení přerušení studia a související řízení zastavil. Ačkoli mohl být veden dobrým úmyslem vyjasnit komplikovanou procesní situaci, reálně tím docílil toho, že po jeho zásahu zůstalo jako jediné účinné rozhodnutí původní rozhodnutí o prodloužení studia. Jelikož dané rozhodnutí nikdo nenapadl, v rámci zásady presumpce správnosti správního rozhodnutí je závazné a vyvolává i nadále účinky, a to i ve vztahu k opětovnému zápisu do studia. Pokud tedy rektor k 3. 3. 2014 zastavil řízení o prodloužení přerušení studia a žalobce se měl na základě rozhodnutí o přerušení studia zapsat do studia v době nejpozději

7 dní před 30. 9. 2012, rektor tím reálně vyloučil jeho možnost se opětovně do studia zapsat.

Soud si je vědom skutečnosti, že se tuto situaci snažil rektor vyřešit tak, že v napadeném rozhodnutí (v odůvodnění) uložil děkanovi povinnost, aby rozhodnutím stanovil žalobci nový termín opětovného zápisu do studia po ukončení přerušení studia. Takový procesní postup není možný. Každé řízení před orgány veřejné moci má pevně stanovený začátek a konec (srov. § 9 správního řádu). Řízení o žádosti je zahajováno podáním žádosti u příslušného správního orgánu (srov. § 44 odst. 1 správního řádu) a je standardně ukončeno buď vydáním meritorního rozhodnutí ve věci, kterým je rozhodnuto o předmětu žádosti (srov. § 67 a násl. správního řádu), nebo procesního rozhodnutí, kterým je řízení z různých důvodů ukončeno, aniž by bylo rozhodnuto o předmětu žádosti (srov. § 66 správního řádu). U předmětu řízení, který je dělitelný, jsou představitelné různé kombinace věcného a procesního rozhodnutí, ale přitom je vždy nutné vyčerpat celý předmět podané žádosti.

V nyní posuzovaném případě bylo řízení zahájeno žalobcovou žádostí ze dne 3. 10. 2012 o prodloužení přerušení studia. Žalovaná měla povinnost předmět řízení vyčerpat tím, že by o žádosti rozhodla, nebo měla řízení zastavit, pokud by pro to byly splněny zákonné důvody. Rektor však zvolil v rozporu s platnou právní úpravou kombinaci obou vyústění řízení tím, že sice řízení zastavil, ale zároveň uložil, byť v odůvodnění, děkanovi povinnost vydat rozhodnutí o stanovení nového termínu pro zápis do studia, což znamená, že mu uložil povinnost rozhodnout o části věci. Soud v takovém postupu shledal pochybení, protože právním názorem je možné zavázat podřízený správní orgán jen pro další řízení, nikoli mimo rámec jakéhokoli řízení (srov. jednotlivé varianty § 90 správního řádu).

Soud dále poukazuje na skutečnost, že ani odkaz na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu nebyl ze strany rektora případný. Rektor konstatoval, že žalobcová žádost se stala zjevně bezpředmětnou. Ačkoli již uplynula doba, na kterou žalobce žádal prodloužení přerušení studia, bylo nutné alespoň dodatečně postavit právně najisto, zda v době od 1. 10. 2012 do 28. 9. 2013 bylo žalobcovo studium právně, nikoli jen fakticky, přerušeno, když o to požádal. Navíc bylo nutné stanovit v souladu se zákonem a vnitřními předpisy žalované nový termín pro opětovný zápis žalobce do studia, jinak by platil, jak soud popsal výše, termín stanovený rozhodnutím o prodloužení studia. Soud k tomu dodává, že doba, o kterou mělo být přerušení studia prodlouženo, uplynula před vydáním napadeného rozhodnutí výlučně v důsledku pochybení žalované, neboť se žalobci dostalo chybného poučení o opravném prostředku. Z těchto důvodů žádost žalobce ze dne 3. 10. 2012, ačkoli byla v řízení o opravném prostředku posuzována retrospektivně, měla a má stále význam. Rektor proto podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, což mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud celé řízení zastavil. Soud proto shledal námitku důvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto 1. výrok prohlásil nicotným (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a 2. výrok zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a věc vrátil žalované v tomto rozsahu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgány zohlední skutečnost, že žalobce v rámci žádosti o přezkoumání rozhodnutí o prodloužení přerušení studia napadl pouze tu část výroku, která vymezovala termín pro opětovný zápis do studia. Správní orgány v dalším řízení tento termín uvedou do souladu s § 54 ZoVŠ, případně příslušnými vnitřními předpisy, aby měl žalobce možnost se do studia opět řádně zapsat.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Jiné náklady žalobce netvrdil ani nedoložil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. listopadu 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J. V.